

NE GAFLET, NE DALÂLET, NE DE HIYANET İÇİNDEYDİLER

İzmir'in düşman işgalinden kurtuluşunun yıldönümü olan 9 Eylül günü akşamında, Gündoğdu Meydanı'nda bir konser öncesi 350.000 kişiye konuşan İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı, ecdadımıza karşı kullandığı olumsuz ifadeler sonucu milletimizin kâhir ekseriyetinden tepki aldı.

Bizimle ünsiyeti olan dostlarımız bilirler ki yazılarımda siyasetten uzak dururum. Onun için bu sözleri söyleyen kişinin ne şahsı ne de temsil ettiği siyasî anlayış beni ilgilendirmiyor. Ancak sarf ettiği sözler hakkında da eli kalem tutan birisi olarak üç beş satır yazmak elbette hakkımdır.

Daha küçük yaşlarda iken bazı büyüklerimiz tarafından kulağımıza üflenen sufle ile bende tarihe karşı ilgi uyanmış, gelen yıllar içerisinde yaptığım araştırmalar sonucunda resmî tarihle gerçek tarihin farklı olduğunu görüp kahrolmuştum.

Okullarda yıllarca okutulan kitaplarda yazılan gerçek dışı ifadeler, yetişen nesilleri yanlış yöne sevk etmiş, ecdadına düşman olan karakterler ortaya çıkarmıştır. Bugün pek çok doğru bilindiği halde hâlâ böyle konuşanlar oluyor ise işin vahametini varın siz düşünün.

Mezkur konuşmanın içerisinde telaffuz edilen, Osmanlı ecdadımız kastedilerek; "Gaflet, dalâlet ve hıyanet içindeydiler" sözleri, ihanet değilse cehalet, cehalet değilse ihanetin göstergesidir ki ikisi birbirinden kötü ve tehlikelidir.

Konuşmacının aldığı tepkiler karşısında yaptığı savunma ise; "Mustafa Kemal'in Nutuk'ta yazdıklarına atıfta bulunarak söyledim" şeklinde olmuştur.

Nutuk ilahî bir kitap olmayıp içinde yazılanlar da Ayet değil, bir fâninin sözleridir. Siyasi gayeyle söylenmiş olan bu gibi ifâdelerin ölçülüp biçildikten sonra referans alınması gerekmez mi?

Konuşmada sarf edilen sözler, başta Vahideddin Hân olmak üzere geriye doğru Osmanlı Padişahlarına atıf yapıyordu. Yalan tarihi papağan gibi ezberle konuşmayı hüner sayanların, gerçek tarihin 'T' sinden haberleri olmaması acınacak ve kınanacak bir durumdur.

31 Mart hadisesinde ayaklanmayı bastırabilecek güçte olmasına rağmen kardeş kanı dökülmesin diye tahtından feragat eden Sultan II. Abdulhamid Hân'dan sonra dış mihrakların güdümünde bulunan İttihatçılar, Sultan Reşad'ı sembol olarak tahtta tutmuşlar, uyguladıkları yanlış politikalar ile de memleketi savaşa ve felakete sürüklemişlerdi.

Sultan Reşad'ın ölümüyle, artık savaşın kaderi belli olduktan sonra 4 Temmuz 1918'de tahta geçmek zorunda kalan VI. Mehmed Vahideddin Hân, o şartlarda olabilecek olanı elinden geldiğince yapmış ama maalesef yeni dönemde resmî tarih onu günah keçisi olarak milletin önüne sürmüştür.

Samsuna giden gemide sadece Mustafa Kemal değil başka komutanlar da bulunuyordu. Ve o gemi kırık dökük, her an batma tehlikesi bulunan bir gemi değil; kalabalık bir kadro ile binek atlarını ve bir otomobili alacak kadar büyük, sağlam deniz taşıtıydı. Bu seyahat için İngiliz işgal komutanlığından 'isyanları bastırmak için yapılıyor' denilerek vize alınmıştır.

Padişah, itilaf/işgal devletlerinin kurduğu Yüksek Komiserliklerle tam olarak kuşatılmış olduğundan Padişahın serbest hareket etme şansı kalmamıştı. Özellikle İngilizlerin ağır baskısı altındaydı. O şartlara rağmen Mustafa Kemal'i Anadolu'ya göndermiş, ancak geri çağırın İngiliz kanadı olmuştur.

Mustafa Kemal'in Samsuna vardığında İstanbul'a (Genel Kurmay Başkanlığı'na) çektiği şifreli telgrafta şu ifadeler yer alıyor:

"Bugün öğleden evvel saat sekizde Samsun'a varmakla tarafıma verilen göreve başlanılmış olduğunu bilgilerinize sunarım."

Buna mukabil Mustafa Kemal'e gönderilen telgrafta da şunlar yazıyor:

"Telgrafınızı aldım. Başarılar dilerim. Durumda değişiklik yoktur efendim.

Genal Kurmay Başkanı Cevat"

Bu yazışmalar, Samsun'da bulunan müze gemide bile teşhir ediliyor.

Ayrıca, Samsun, Erzurum, Sivas, Havza ve Ankara'da attığı her adımı Sultan Vahideddin Hân'a bildiren Mustafa Kemal İstanbul'dan bağımsız hareket etmiyordu. Yani Mustafa Kemal ve arkadaşlarının Anadolu'ya gönderilmesi Sultana rağmen değil, Sultanın başında olduğu bir hareketti. Zaten Osmanlı Arşiv Belgeleri Vahideddin Hân ile Mustafa Kemal Paşa görüşmelerini, Anadolu için yapılan plânları, fevkalâde yetkilerle donatılmasını, masraflarının karşılanması için verilen meblâgları net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Serv'e imza atmayan Sultanın o konuda da hiçbir sorumluluğu yoktur.

Vahideddin Hân'ın memleketten ayrılış meselesine gelince: Her şeyden önce şunun bilinmesi gerekir ki ayrılırken üzerinde Devlet Başkanlığı sıfatı bulunmuyor, sadece Halife unvanını taşıyordu. İçeriden de ciddi tehditler alan Sultan bazı sebeplerle memleketten ayrılmış olup tahlilinin uzun uzadıya yapılması gerekir.

Hüseyin Nihal ATSIZ 'ın, TÜRK TARİHİNDE MESELELER adını taşıyan kitabında, Osmanlı Padişahları başlığı altında sunulan yazıda, VI. Mehmed Vahideddin Hân için bakın neler söylüyor. (Bu yazının ilk neşir tarihi; Tanrıdağ/10. Ve 11. Sayı/10 ve 17 Temmuz 1942'dir.)

"Osmanlı Padişahlarının en talihsizidir. Bu yüzden kendisine hain damgası vurulmuştur. Fakat hain değildir, bütün Osmanlı Padişahları gibi vatanseverdir. Veliahd iken Almanya'ya gittiği zaman, batı cephesinde ateş hattı siperlerini gezmiş, herhangi bir umulmadık tehlikeye karşı başını eğmesi söylendiği zaman; 'Türk başı düşman karşısında eğilmez!' cevabını vermiştir.

(.....) Mütarekede, Saltanat Şûrâsı'nı toplayıp, oturumu kısa bir konuşma ile açtıktan sonra salonu terk ederken, yanında bulunan Veliahd Abdülmecid koluna girmeye mecbur olmuş ve gözlerinden yaşlar boşanan padişah; 'karı gibi ağlıyorum' demekten kendini alamamıştır.

Niçin İstanbul'u terk edip de Anadolu'daki milli hareketin başına geçmediği sorulabilir.

Sultan Vahideddin bunu yapamazdı. İstanbul'u bıraktığı takdirde düşmanlar bu şehri bir daha Türklere vermezlerdi. Şehzadeleri de millî hareketin başına yollayamazdı. İngilizlerin bunu bahane ederek kendisini atmaları ve askerî işgâl altındaki İstanbul'u siyasî ve ebedi olarak işgâl etmeleri de mümkündü. İstanbul'u ve hanedanı kurtarmak için baskılara katlanarak oturmuş ve Anadolu'da harekâta başlamaları için güvendiği kumandanları göndermiştir. Kâzım Karabekir Paşa'yı kabul edip de bütün ümitlerin genç paşalarda olduğunu söyledikten sonra Anadolu'ya daha kimlerin gönderilmesini tavsiye edebileceğini sormuş, Kâzım Karabekir, Mustafa Kemal Paşa'nın adını söyleyince bunu memnunlukla karşılamış, zaten kendi yâveri olan Mustafa Kemal Paşa'ya büyük güveni olduğu için, onu huzuruna çağırıp konuşmuş ve Anadolu'ya gidip teşkilât kurması için kendisine 40.000 altın vermiştir. Bu paranın büyük kısmı, eskiden beri beslediği yarış atlarını satmak suretiyle elde edilmiştir. Vahideddin iyi bir binici ve aynı zamanda da fıkıh bilgini idi.

Daha sonra milli harekete karşı takındığı tavırlar, hep İngilizlerin baskısı ile olmuştur. Bunun hiçbir fiilî değeri olmadığını ve İngilizleri yatıştırmak için başka çare bulamadığını, gurbet yıllarında büyük kızı Ulviye Sultan'a söylemiştir.

Gurbet felâketine büyük bir metanetle dayanan VI. Mehmed, kendisini tahtından eden Mustafa Kemal Paşa aleyhinde hiçbir söz söyletmemiştir de. 'Bunu ileride tarih halledecektir' demiştir."

Yıllar öncesinden bu yana gerçekler dillendirilmeye başlanmış olsa da mekteplerde okutulan kitaplarda yıllarca kasıtlı olarak yazılan yalanlarla insanlar efsunlanmış, ceddine düşman nesillerin yetişmesine vesile olmuştur. Bugün her şey daha da âşikâr olduğu halde hâlâ;

“Yüz yıl önce bu toprakları yönetenler gaflet, dalâlet ve hatta hıyanet içerisinde idi. Gençleri, kadınları ve hatta çocukları düşünmediler. Saraylarındaki saltanatı korumak için bütün bir milleti ateşe attılar. İnsanlık onurumuzu ve yaşam hakkımızı ayaklar altına aldılar ve teslim oldular. Emperyalist ülkelerin askerleri de şehri işgal etti...” diyenler çıkabiliyorsa yazıklar olsun!

EYLÜL 2022